

DE BIOGRAFE

In een kamer voor vrouwen van wie hun lijf kapot is, wacht de biografe van Eivør Mínerudottír op haar beurt. Ze draagt een joggingbroek, heeft een blanke huid en sproeten op haar wangen, is niet jong, niet oud. Voordat ze naar binnen wordt geroepen om plaats te nemen in de beugels en haar vagina te laten penetreren door een staaf die zwarte beelden van haar eierstokken en baarmoeder op een scherm tovert, kijkt de biografe naar alle trouwringen in de wachtkamer. Flink edelstenen, brede glimmende banden. Ze zitten om de vingers van vrouwen met leren sofa's en rijke echtgenoten, maar ook met bloed, cellen en eileiders die hun primitieve taak niet weten te vervullen. Dat verhaal houdt de biografe zich in elk geval graag voor. Het is een simpel, gemakkelijk verhaal, waardoor ze niet hoeft te bedenken wat er zich in de hoofden van die vrouwen afspeelt, of in de hoofden van de echtgenoten die hen soms vergezellen.

Verpleegster Zuurpruim draagt een neonroze pruik en een outfit van plastic banden die bijna haar hele bovenlichaam onbedekt laat, inclusief een groot deel van haar borsten.

'Fijne Halloween,' zegt ze bij wijze van uitleg.

'Insgelijks,' zegt de biografe.

'Laten we eens wat levenssap opzuigen.'

'Pardon?'

'Ander woord voor bloed.'

'Hm,' reageert de biografe beleefd.

Zuurpruim vindt niet meteen een ader, moet porren en dat doet pijn. 'Waar ben je nou, meneertje?' vraagt ze de ader.

De elleboogholtes van de biografie zijn bont en blauw door het maandenlange prikken. Gelukkig zijn lange mouwen gebruikelijk in dit deel van de wereld.

‘Is opoe weer op bezoek geweest?’ vraagt Zuurpruim.

‘Meedogenloos.’

‘Tja, Roberta, het lichaam is een mysterie. Kijk eens aan... hébbes.’ Bloed kolkt het buisje in. Het zal ze vertellen hoeveel follikelstimulerend hormoon, estradiol en progesteron het lichaam van de biografie aanmaakt. Er zijn goede en slechte getallen. Zuurpruim zet het buisje in een rek naast andere kleine kokers met bloed.

Een halfuur later wordt er op de deur van de behandelkamer geklopt; als waarschuwing, niet als verzoek om toestemming. Er komt een man binnen, gehuld in een leren broek, met een pilootenbril, een pruik met zwarte krullen en een platte hoed.

‘Ik ben die kerel van die band,’ zegt dr. Kalbfleisch.

‘Wauw,’ zegt de biografie. Het stoort haar dat hij er zo sexy uitziet.

‘Zullen we eens kijken?’ Hij parkeert zijn in leer gehulde billen op een kruk voor haar gespreide benen, zegt ‘Oeps!’ en zet de zonnebril af. Kalbfleisch heeft football gespeeld bij een universiteit aan de oostkust en ziet er nog steeds studentikoos uit. Hij is goudgebruind, luistert slecht, glimlacht als hij sombere statistieken opsomt. De verpleegster pakt het dossier van de biografie en een pen om de metingen te noteren. De dokter zal de dikte van het slijmvlies opnoemen, de grootte van de follikels, het aantal follikels. Tel deze getallen op bij de leeftijd van de biografie (42), haar follikelstimulerend hormoongehalte (14,3) en de buitentemperatuur (13), deel dit door het aantal mieren in de vierkante meter grond direct onder hun voeten (87) en je krijgt de kans van slagen. De kans op een kind.

Terwijl de latexhandschoenen aan gaan: ‘Oké, Roberta, eens zien hoe het ervoor staat.’

Hoe zou hij – op een schaal van één tot tien, waarbij tien de doordringende stank van oude kaas is en één compleet reukloos – de geur van haar vagina beoordelen? Hoe verhoudt die zich tot de andere vagina’s die in deze behandelkamer voorbijkomen, dag in, dag uit, jaren van vagina’s, als een zwerm van vulvische geesten? Er zijn genoeg vrouwen die zich niet vooraf wassen, of die aan een schimmelinfectie lijden, of die gewoon van nature een stinkende schaamstreek hebben. Kalbfleisch heeft vast al aardig wat ranzige luchtjes geroken.

Hij brengt de echostaaf in, bedekt met neonblauwe gel, en drukt hem tegen haar baarmoederhals. ‘Je slijmvlies is mooi dun,’ zegt hij. ‘Tien komma vijf. Precies hoe we het willen hebben.’ Op de monitor is het baarmoederslijmvlies van de biografe een krijtwitte lijn om een zwarte bol, nauwelijks substantieel genoeg om te kunnen opmeten, zo lijkt het, maar Kalbfleisch is een getrainde professional die ze haar volledige vertrouwen schenkt. En haar geld; zoveel geld dat de getallen fictief lijken, mythisch, als details uit een verhaal over geld, geen geld dat iemand daadwerkelijk bezit. De biografe bezit het in elk geval niet. Ze gebruikt haar creditcards.

De dokter gaat verder naar de eierstokken, schuivend en draaiend met de staaf tot hij de juiste hoek heeft gevonden. ‘Dit is de rechterkant. Mooi kluitje follikels...’ De eicellen zelf zijn te klein om te kunnen zien, zelfs na vergroting, maar de eiblaasjes – zwarte gaten op het grijzige scherm – kunnen wel worden geteld.

‘Duimen maar,’ zegt Kalbfleisch terwijl hij de staaf voorzichtig weer naar buiten trekt.

Dokter, heb ik echt een mooi kluitje?

Hij rolt weg van haar kruis en trekt zijn handschoenen uit. ‘De afgelopen cycli’ – kijkend naar haar dossier, niet naar haar – ‘heb je Clomid geslikt om de ovulatie te stimuleren.’

Dat hoeft hij haar niet te vertellen.

‘Helaas zorgt Clomid er ook voor dat het baarmoederslijmvlies slinkt, dus we adviseren patiënten om het niet te lang achter elkaar te gebruiken. Jij hebt het al een behoorlijke tijd gebruikt.’

Pardon?

Dat had ze zelf moeten opzoeken.

‘Dus deze keer moeten we een andere methode proberen. Een ander medicijn dat de kansen bij sommige geriatrische patiënten verbetert.’

‘Geriatrisch? Ik ben toch niet bejaard?’

‘Het is maar een medische term.’ Hij kijkt niet op van het recept dat hij uitschrijft. ‘Zij zal het gebruik van de medicatie verder uitleggen en dan zien we je hier weer op dag negen.’ Hij geeft het dossier aan de verpleegster, staat op, trekt zijn leren kruis recht en marcheert de kamer uit.

Klootzak in het Faeröers: *reyvarhol*.

Zuurpruim zegt: ‘Oké, je moet dit vandaag ophalen en morgenochtend beginnen met innemen, op een lege maag. Tien dagen lang, elke ochtend. Tijdens het gebruik kun je last krijgen van vies ruikende vaginale afscheiding.’

‘Fijn,’ zegt de biografe.

‘Sommige vrouwen noemen de geur nogal, eh, verrassend,’ gaat ze verder. ‘Verontrustend, zelfs. Maar wat je ook doet, gebruik geen vaginale douche. Dan komen er chemicaliën in de schede, snap je, en die kunnen de pH-waarde van de baarmoeder verstoren als ze via de baarmoederhals naar binnen weten te dringen.’

De biografe heeft nog nooit een vaginale douche gebruikt en kent ook niemand die dit wel doet.

‘Nog vragen?’ zegt de verpleegster.

‘Wat doet’ – ze tuurt even naar het recept – ‘Ovutran precies?’

‘Het stimuleert de ovulatie.’

‘Maar op welke manier?’

‘Dat moet je de dokter vragen.’

Ze onderwerpt haar schaamstreek aan allerlei indringingen en begrijpt vaak niet eens wat er allemaal mee wordt gedaan. Ineens komt dit nogal verontrustend op haar over. Hoe kun je in je eentje een kind opvoeden als je niet eens weet wat ze allemaal met je schaamstreek doen?

‘Kan dat nu?’ vraagt ze.

‘Hij is al bij een andere patiënt. Je kunt het beste even naar de kliniek bellen.’

‘Maar ik ben *ín* de kliniek. Kan hij niet... Of is er soms iemand anders die...’

‘Sorry, het is vandaag extra druk. Halloween, hè?’

‘Waarom is het drukker met Halloween?’

‘Het is een feestdag.’

‘Geen officiële feestdag. De banken zijn gewoon open en de post wordt bezorgd.’

Zuurpruim zegt langzaam en nadrukkelijk: ‘Je zult toch echt even naar de kliniek moeten bellen.’

De eerste keer dat het niet was gelukt, moest de biografe huilen. Ze stond in de rij om flosdraad te kopen (ze had zich voorgenomen haar mondhygiëne te verbeteren nu ze moeder zou worden) toen er werd gebeld door een van de verpleegsters: ‘Het spijt me, lieverd, maar je testuitslag is negatief.’ De biografe zei bedankt, oké, bedankt en verbrak de verbinding voordat de tranen begonnen te stromen. Ondanks de statistieken en Kalbfleisch’ waarschuwende: ‘Dit werkt niet bij iedereen’, had de biografe gedacht dat het vlot zou gaan. Injecteer miljoenen zaadcellen van een negentienjarige biologiestudent vlak voordat het eitje vrijkomt; zaadcel en eitje vinden elkaar in de warme tunnel; hoe kon er nou géén bevruchting plaatsvinden? *Niet meer zo dom zijn*, schreef ze in haar notitieboekje, onder *Actiepunten*.

Ze rijdt westwaarts over de Highway 22, naar donkere heuvels dichtbegroeid met dennen, sparren en pijnbomen. Oregon heeft de mooiste bomen van Amerika, rijzig en ruig gevormd, alpijns onheilspellend. Haar dankbaarheid voor de bomen tempert haar wrok tegen de dokter. Op twee uur rijden van zijn kliniek bereikt haar auto het hoogste punt van de kustweg en komt de kerktoren in zicht, gevolgd door de rest van het dorp, verscholen tussen glooiende heuvels die naar het water aflopen. Er kringelt rook uit de schoorsteen van de pub. Op het strand liggen visnetten opgestapeld. In Newville kun je zien hoe de zee het land wegvreet, steeds weer, onophoudelijk. Miljoenen hectaren van oceanische afgrond. De zee vraagt geen toestemming en wacht niet op instructies. De zee worstelt niet met de vraag wat hij in godsnaam hoort te doen. Vandaag zijn de golven hoog, met witte schuimkoppen, beukend op de klippen. ‘Woeste zee,’ zo zegt men, maar de biografe vindt het ongepast om menselijke gevoelens toe te schrijven aan een verschijnsel dat zo onmenselijk zichzelf is. Het water raast om redenen waar geen woorden voor bestaan.

Central Coast Regional High School zoekt (Amerikaanse/Wereld-) geschiedenisdocent. Bachelordiploma vereist. Locatie: Newville, Oregon, vissersdorpje aan rustige zeehaven, langsttrekkende walvissen. Directeur met Ivy League-achtergrond streeft naar dynamische, innovatieve leeromgeving.

De biografe had gesolliciteerd vanwege de ‘rustige zeehaven’ en omdat er geen ervaring werd gevraagd. Haar korte sollicitatiegesprek bestond eruit dat de directeur, meneer Fivey, een samenvatting gaf van zijn favoriete maritieme romans en tot twee keer toe de naam van zijn universiteit noemde. Hij zei dat ze haar lesbevoegdheid in twee zomervakanties kon halen. Zeven jaar woont ze inmiddels in de luwte van de nevelige, altijdgroene bergen en driehonderd

meter hoge kliffen die steil naar de zee aflopen. Het regent onophoudelijk. Vrachtwagens met boomstammen houden het verkeer op de kustweg op, dorpelingen werken als visser of maken spullen voor toeristen, in de pub hangt een lijst van oude scheepswrakken, de tsunami-sirene wordt maandelijks getest en de leerlingen moeten haar aanspreken met ‘juffrouw’ alsof ze bedienden zijn.

Ze begint de les volgens haar vaste programma, maar als ze kinnen op vuisten ziet zakken, besluit ze hiervan af te wijken. Wereldgeschiedenis voor de vierde klas – de hele wereld in veertig weken, met een stom lesboek dat ze contractueel verplicht is te gebruiken – is niet vol te houden zonder intermezzo’s. Deze kinderen zijn tenslotte nog niet verloren. Ze staren haar aan met het babyvet nog op hun wangen, balancerend op het randje van complete onverschilligheid. Op dit moment kan het ze nog wel iets schelen, maar voor de meesten van hen zal dat niet lang meer duren. De biografe zegt dat ze hun boek mogen dichtslaan, een opdracht waar ze graag gehoor aan geven. Met hernieuwde zwijgzaamheid kijken ze haar aan. Ze zal ze een verhaal vertellen, zodat ze weer even een kind kunnen zijn, van wie niets wordt gevraagd.

‘Boudicca was de koningin van de Keltische Icenistam in het huidige Norfolk in Engeland. De Romeinen waren het land binnengevallen en hadden de macht overgenomen. Toen haar man stierf, liet hij zijn fortuin aan haar en hun dochters na, maar de Romeinen trokken zich hier niets van aan, stalen het fortuin, geselden Boudicca en verkrachtten de dochters.’

Een leerling: ‘Wat is “geselen”?’

Een ander: ‘Helemaal verrot slaan.’

‘De Romeinen hadden haar vorstelijk genaaid’ – iemand moet hierom grinniken, tot tevredenheid van de biografe – ‘dus in 61 na Christus leidde ze haar volk in een opstand. De

Iceni vochten fel. Ze dreven de Romeinen helemaal terug naar Londen. Maar vergeet niet dat de Romeinse soldaten behoorlijk gemotiveerd waren om te winnen, want als ze verloren, zouden ze aan het spit worden geregen en/of levend worden gekookt, nadat ze hadden toegekeken hoe hun eigen ingewanden uit hun lijf waren gerukt.’

‘Wreed,’ zegt een jongen.

‘Uiteindelijk bleken de Romeinse strijdkrachten een maatje te groot voor de Iceni. Boudicca werd ziek, of ze heeft zichzelf vergiftigd om te voorkomen dat ze gevangen werd genomen. Hoe dan ook, ze stierf. Maar het maakt niet uit wie er met de winst vandoor ging. Het punt is...’ Ze zwijgt even, zich bewust van vierentwintig blikken.

In de stilte zegt de grinnikerd aarzelend: ‘Je wilt geen ruzie met een vrouw?’

Dat vinden ze leuk. Ze zijn dol op oneliners.

‘Nou,’ zegt de biografe, ‘zoiets, ja. Maar het is meer dan dat. We moeten ook bedenken...’

De bel.

Een uitbarsting van geritsel en geschuifel, mensen die blij zijn om te gaan. ‘Tot ziens, juffrouw!’ ‘Fijne dag, juffrouw.’

De grinnikerd, Mattie Quarles, blijft voor het bureau van de biografe dralen. ‘Komt daar het woord “boete” vandaan?’

‘Dat zou leuk zijn geweest,’ zegt de biografe, ‘maar “boete” stamt geloof ik uit de dertiende eeuw. Verwant aan “baat” en “beter”. Wel goed bedacht!’

‘Bedankt, juffrouw.’

‘Zo hoef je me echt niet te noemen,’ zegt de biografe voor de zevenduizendste keer.

Na school gaat ze langs de Acme: supermarkt, doe-het-zelf-zaak en apotheek ineen. De apothekersassistent is een jongen – nu jongvolwassene – die ze in haar eerste jaar op Central Coast in de klas heeft gehad, en elke maand ziet ze op tegen

het moment dat hij haar de witte zak met het oranje potje aangeeft. *Ik weet waar dit voor is*, zeggen zijn ogen. Misschien beeldt ze zich dat slechts in, maar toch blijft het moeilijk om hem aan te kijken. Ze legt ook andere producten op de balie (ongezouten pinda's, wattenstaafjes), alsof ze daarmee de vruchtbaarheidsmedicatie kan verhullen. De biografe weet niet meer hoe hij heet, maar herinnert zich nog wel hoe ze in de les, zeven jaar geleden, bewonderend naar zijn lange, zwarte wimpers had gekeken. Ze zagen er altijd een beetje vochtig uit.

Wachtend op het harde plastic stoeltje, onder felle tl-verlichting en met een muziekje op de achtergrond, haalt de biografe haar notitieboekje tevoorschijn. Alles in dit boekje moet in lijstvorm worden genoteerd, en elke lijst is toegestaan. *Boodschappen voor de supermarkt. Prints op de stropdassen van Kalbfleisch. Landen met de meeste vuurtorens per inwoner.*

Ze begint een nieuwe lijst: *Beschuldigingen van de buitenwereld.*

- 1 Je bent te oud.
- 2 Als je niet op de natuurlijke manier zwanger kunt raken, hoor je helemaal geen kinderen te krijgen.
- 3 Elk kind verdient twee ouders.
- 4 Kinderen van alleenstaande moeders krijgen vaker te maken met verkrachting/moord/drugs/lage examenscores.
- 5 Je bent te oud.
- 6 Je had dit eerder moeten bedenken.
- 7 Je bent egoïstisch.
- 8 Je doet iets onnatuurlijks.
- 9 Hoe zal dat kind zich voelen wanneer het erachter komt dat zijn vader een anonieme aftrekker is?

- 10 Je lijf is een dorre huls.
11 Je bent te oud, treurige ouwe vrijster!
12 Doe je dit alleen maar omdat je eenzaam bent?

‘Juffrouw? Uw recept is klaar.’

‘Bedankt.’ Ze zet haar handtekening op het beeldscherm op de toonbank. ‘Hoe was je dag?’

Langwimper haalt zijn schouders op.

‘Misschien helpt het als ik je vertel dat ik stinkende vaginale afscheiding krijg van deze medicijnen,’ zegt de biografe.

‘Gelukkig is het voor een goed doel.’

Ze kucht.

‘Dat is dan honderdzevenenvijftig dollar en drieënzestig cent,’ voegt hij eraan toe.

‘Pardon?’

‘Het spijt me enorm.’

‘Honderdzevenenvijftig dollar? Voor tien pillen?’

‘Het wordt niet door uw verzekering vergoed.’

‘Waarom niet, verdorie?’

Langwimper schudt zijn hoofd. ‘Ik zou willen dat ik het u gewoon stiekem kon toestoppen of zo, maar het stikt hier van de camera’s.’